

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. U.**, narozen dne X, státní příslušnost Mongolsko, toho času neznámého pobytu, zastoupen opatrovníkem JUDr. Naděždou Kratochvílovou, advokátkou se sídlem Spálená 21, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2013, čj. MV-142693-3/SO-2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2013, čj. MV-142693-3/SO-2011, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2011, čj. OAM-65115-6/DP-2011, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Opatrovnici žalobce JUDr. Naděždě Kratochvílové, advokátce, **se přiznává** odměna za výkon opatrovnictví a náhrada hotových výdajů v celkové výši 968 Kč. Tato částka bude opatrovnici vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Dne 27. 2. 2017 byla zdejšímu soudu Městským soudem v Praze postoupena žaloba, již se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované, označeného v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 11. 2011, čj. OAM-65115-6/DP-2011. Tímto usnesením bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni 12. 4. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení, ve kterém žalobce žádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 2. 3. 2011 do 2. 9. 2011. Žalobce byl tedy povinen podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejpozději dne 22. 8. 2011 (dne 20. 8. 2011 byla sobota). Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podal dne 1. 9. 2011. Žalovaná tedy nepovažuje lhůtu za zachovanou. Žalobce nedoložil, že by mu v podání žádosti ve lhůtě bránily důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žalovaná označila jako mylnou domněnku žalobce, že lhůta pro podání žádosti o prodloužení pobytu je dodržena, pokud je podána nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti překlenovacího štítku, který byl platný do 16. 9. 2011. K tomu odkázala na znění § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je určující platnost víza (povolení k dlouhodobému pobytu), nikoli platnost překlenovacího štítku.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce v žalobě uvedl, že měl za to, že postupoval v souladu s informacemi, které mu byly sděleny správním orgánem I. stupně, u kterého žádal o prodloužení pobytu za účelem zaměstnání. Bylo mu řečeno, že o prodloužení pobytu má žádat před vypršením doby platnosti uděleného víza. Z uděleného překlenovacího štítku s platností do 16. 9. 2011 pochopil, že povolení k pobytu končí až k tomuto datu. Žalobce s ohledem na nedokonalou znalost češtiny nebyl schopen rozpoznat, co se jeví správním orgánům jako zjevné, tedy že pro lhůtu pro podání žádosti je stěžejní datum skončení platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu, tedy den 2. 9. 2011, a nikoliv konec platnosti překlenovacího štítku, tedy den 16. 9. 2011. Výklad správních orgánů sice může odpovídat dikci zákona o pobytu cizinců, ale ve svém důsledku působí tento postup citelný zásah do práv žalobce. Tímto postupem správních orgánů byla dle žalobce porušena zásada dobré víry ve spojení se zásadou *neminem laedere* a dále obecné zásady správního řízení, zejména zásady šetřící práva a oprávněné zájmy účastníků správního řízení, jako jsou zásada přiměřenosti, zásada ochrany nabytých práv a zásada nezneužívání pravomoci správního orgánu účelovým výkladem. Zastavení řízení o podané žádosti jenom proto, že byla podána opožděně o 13 dnů, je s ohledem na újmu, která může žalobci vzniknout,

zcela neodůvodněné a nepřiměřeně přísné a odporující uvedeným zásadám českého právního řádu.

Žalobce citelný zásah do svých práv spatřuje v tom, že v zemi původu nemá stabilní a silné vazby, které si naopak vytvořil v České republice, kde má přítelkyni, vlastní bydlení a osobní zázemí. Je zde dlouhodobě zaměstnán u stejné společnosti.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobci v minulosti opakovaně prodlužována, a tak by se tedy dala ze strany žalobce očekávat jistá znalost příslušných zákonných ustanovení a zkušenost při podávání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tvrzení žalobce ohledně nedokonalé znalosti češtiny a existence dobré víry tak nemohou s ohledem na uvedené v žádném případě obstát. Žalovaná dále uvedla, že jednou z nejvýznačnějších zásad správního řízení je zásada legality, dle níž může správní orgán postupovat výlučně v mezích zákonů, které při svém rozhodování aplikuje. Žalovaná tedy postupovala v souladu s touto stěžejní zásadou. Byť zákon explicitně neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život, žalovaná uvedla, že žalobce je svobodný, bezdětný a z cizineckého informačního systému nevyplývá, že by na území České republiky měl jiné rodinné vazby. Námitky nepřiměřené přísnosti a citelného zásahu do práv žalobce tak rovněž nemohou obstát.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 2. 2011 včasnou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně vyzval dne 15. 2. 2011 žalobce k odstranění vad žádosti (předložení povolení k zaměstnání) a řízení přerušil. Žalobce předložil povolení k zaměstnání dne 25. 2. 2011 (platnost povolení k zaměstnání je do 2. 9. 2011) a téhož dne správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011, čj. OAM-12867-9/DP-

2011, prodloužil správní orgán I. stupně platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání do 2. 9. 2011. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 9. 2011, kdy správní orgán I. stupně předal žalobci průkaz o povolení k pobytu.

Dne 1. 9. 2011 žalobce podal další žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 1. 11. 2011 řízení o žádosti zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně své usnesení zdůvodnil tím, že žalobce byl podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen podat žádost o prodloužení platnosti nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, tedy nejdříve 4. 6. 2011 a nejpozději 19. 8. 2011. Žádost však žalobce podal až dne 1. 9. 2011.

Žalobce proti uvedenému usnesení správního orgánu I. stupně podal odvolání, v němž uvedl, že o prodloužení platnosti povolení k pobytu požádal již 18. 7. 2011, dne 1. 9. 2011 jen doložil povolení k zaměstnání. Skutečnost, že požádal o prodloužení povolení k pobytu včas, lze doložit tzv. překlenovacím štítkem, který mu byl vystaven při podání žádosti dne 18. 7. 2011 a je platný do 16. 9. 2011. Žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu podaná ve dne 1. 9. 2011 je tedy včasná, neboť byla podána více než 14 dní před koncem platnosti překlenovacího štítku. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Toto ustanovení se obdobně vztahuje i na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (§ 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Rozhodnutí žalované je postaveno na tom, že vzhledem k tomu, že žalobci byl naposledy prodloužen dlouhodobý pobyt do 2. 9. 2011, nelze na žádost o další prodloužení platnosti povolení k pobytu podanou dne 1. 9. 2011 hledět jako na včasnou. Současně žalovaná uvedla, že z podání žalobce neplynou žádné skutečnosti, které by mu objektivně

bránily podat žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu včas. S tímto závěrem se soud neztotožňuje.

Základním předpokladem pro přesné vymezení časového úseku, v němž je držitel povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn požádat o jeho prodloužení, je znalost konce platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu. Tímto aspektem se správní orgán I. stupně ani žalovaná nezabývaly, zcela jej pominuly a vycházely výlučně z obsahu rozhodnutí ze dne 19. 7. 2011, podle něhož byla doba pobytu prodloužena do 2. 9. 2011.

Z obsahu té části správního spisu, která se týká řízení o žádosti žalobce ze dne 15. 2. 2011, plyne, že od 25. 2. 2011 obsahovala žádost všechny nezbytné náležitosti. Podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců měl správní orgán I. stupně rozhodnout o žádosti do 60 dnů. Tuto lhůtu správní orgán I. stupně nedodržel, výrazně ji překročil. Po dobu trvání řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky podle § 47 odst. 2 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na základě tzv. fikce povoleného pobytu až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Tato skutečnost se dle správní praxe, později kodifikované v § 47 odst. 8, vyznačovala tzv. překlenovacím štítkem. Datum uvedené na překlenovacím štítku nijak neomezuje dobu trvání tzv. fikce povoleného pobytu, pouze se tím vyjadřuje předpokládaná délka dalšího trvání řízení (tedy předpokládaná doba dalšího trvání fikce) s tím, že v případě dřívějšího zániku fikce pobytu (právní mocí rozhodnutí o žádosti) platnost štítku bez dalšího zanikne, v případě neskočení řízení v této době se vydá další překlenovací štítek.

Žalobce tvrdí, že mu byl překlenovací štítek vydán dne 18. 7. 2011 s dobou platnosti do 16. 9. 2011. Byť toto tvrzení není prokázáno žádnou listinou předloženou žalobcem ani obsahem správního spisu, není jím na druhou stranu ani vyvráceno. Z obsahu správního spisu plyne, že ke dni 18. 7. 2011 stále nebylo o žádosti ze dne 15. 2. 2011 rozhodnuto, fikce povoleného pobytu trvala, takže je možné, že byl žalobci vydán tzv. překlenovací štítek s dobou platnosti do 16. 9. 2011. Teprve dne 19. 7. 2011 byl vyhotoven záznam o rozhodnutí o prodloužení povolení k pobytu do 2. 9. 2011. Podle obsahu správního spisu bylo rozhodnutí oznámeno žalobci dne 1. 9. 2011 (viz záznam pracovníka správního orgánu I. stupně o předání průkazu o povolení k pobytu žalobci a potvrzení převzetí průkazu o povolení k pobytu žalobcem). Součástí záznamu je poznámka, že doklad o povolení k pobytu státních příslušníků třetích zemí s biometrickými prvky (tzv. e-PKP) nebude vydán, pobyt byl povolen do 2. 9. 2011 (nabytí právní moci dne 1. 9. 2011), bylo podáno prodloužení do 3 dnů.

Tzv. fikce pobytu byla ukončena dne 1. 9. 2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu dle žádosti ze dne 15. 2. 2011. Současně s tím se žalobce dozvěděl, že mu byla platnost povolení k pobytu prodloužena do 2. 9. 2011 (vydané povolení tak platilo jen do následujícího dne). Teprve dne 1. 9. 2011 tedy mohl žalobce zjistit, v jakém časovém období je oprávněn požádat o další prodloužení

platnosti povolení k pobytu, tedy že v zákonem stanovené lhůtě takovou žádost podat nemůže, neboť již dávno uplynulo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, následně potvrzené žalovanou, tedy vychází z absurdní konstrukce. Vytýká totiž žalobci, že nepodal další žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu v době od 6. 6. 2011 do 22. 8. 2011 v situaci, kdy žalobce pobýval na území České republiky na základě tzv. fikce povoleného pobytu, aniž bylo rozhodnuto o jeho předchozí žádosti o povolení k pobytu (rozhodnuto bylo až 19. 7. 2011), resp. aniž by mu bylo rozhodnutí oznámeno (to se stalo až 1. 9. 2011). Správní orgány tedy žalobci patrně připisují mimořádné schopnosti, v jejichž důsledku měl být schopen uhodnout, dokdy mu bude platnost pobytu v budoucnu vydaným rozhodnutím prodloužena. Není přitom zřejmé, že platnost pobytu mohla být prodloužena na základě žádosti ze dne 15. 2. 2011 jen do 2. 9. 2011, dokdy bylo Úřadem práce žalobci prodlouženo povolení k zaměstnání, neboť pokud by správní orgán I. stupně nerozhodl o žádosti žalobce za trvání platnosti povolení k zaměstnání, byl by povinen poté vyzvat žalobce k doplnění žádosti o nové povolení k zaměstnání, přičemž následně by mohl k žádosti ze dne 15. 2. 2011 rozhodnout o prodloužení platnosti povolení k pobytu až do doby platnosti nového povolení k zaměstnání. Žalobce nemohl předvídat, jakým směrem se bude ubírat další průběh řízení, a to zejména v situaci, kdy byl správní orgán I. stupně několik měsíců nečinný.

Jistě nelze žalobci vytýkat, že se ke správnímu orgánu I. stupně bez předchozího předvolání dostavil „až“ dne 1. 9. 2011, tedy 15 dnů před uplynutím platnosti překlenovacího štítku, jenž osvědčoval tzv. fikci povoleného pobytu, tedy jeho oprávnění pobývat na území České republiky. Ostatně správní orgán I. stupně patrně zamýšlel předat žalobci rozhodnutí o žádosti ze dne 15. 2. 2011 právě v souvislosti s tím, že se žalobce dostaví k vyznačení dalšího překlenovacího štítku, jinak si nelze vysvětlit absenci písemného předvolání k předání rozhodnutí. Počínání žalobce tedy bylo racionální, jak na to výstižně poukazuje v žalobě.

Žalobce požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve stejný den, kdy mu bylo předáno rozhodnutí o jeho předchozí žádosti ze dne 15. 2. 2011, což je jednoznačně stvrzeno záznamem ve správním spisu k žádosti ze dne 15. 2. 2011. Učinil tak tedy současně s tím, kdy nabyl známost o tom, že bylo rozhodnuto o jeho předchozí žádosti a že mu byl dlouhodobý pobyt povolen do následujícího dne. Ze samotného správního spisu je tedy zřejmé, aniž by na to musel žalobce výslovně upozornit, že ačkoliv žalobce nepodal žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu nejpozději 14 dní před skončením platnosti dříve povoleného pobytu, stalo se tak z objektivního důvodu (tedy důvodu nezávislého na vůli žalobce), neboť žalobce nebyl správním orgánem I. stupně vyrozuměn ve lhůtě, kdy by mohl řádně podat žádost o další prodloužení platnosti povolení k pobytu, že jeho předchozí žádost již byla vyřízena a k jakému datu byl stanoven konec platnosti předchozího povoleného pobytu. Tato objektivní překážka včasného podání žádosti o prodloužení odpadla dne 1. 9. 2011, žalobce téhož dne (tedy do 3 pracovních dnů od pominutí překážky) požádal o další prodloužení platnosti povolení k pobytu. Žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu ve lhůtě dle §

47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, tedy včas. Jakýkoliv jiný výklad by byl aprobováním svévole správního orgánu I. stupně při vyřizování žádosti žalobce ze dne 15. 2. 2011.

Jelikož byla žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu podána včas, nebylo možné řízení o žádosti zastavit podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. pro nezákonnost rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná (stejně jako správní orgán I. stupně) vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že žádost ze dne 1. 9. 2011 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání byla podána včas.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení zcela úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v souhrnné výši 4.000 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 12. 6. 2017, čj. 45 A 26/2017 – 56, byla žalobci vzhledem k jeho neznámému pobytu ustanovena podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitého na základě § 64 s. ř. s., opatrovnici advokátka JUDr. Naděžda Kratochvílová. Odměnu za výkon opatrovnictví a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného opatrovníka, který je advokátem, hradí podle § 140 odst. 2 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., stát. Výše odměny za výkon opatrovnictví a náhrady hotových výdajů se stanoví za přiměřeného použití § 35 odst. 2 s. ř. s. (ve shodě s § 140 odst. 2 o. s. ř.) na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Opatrovnice provedla v řízení jeden úkon právní služby, a to převzetí opatrovnictví. Odměna za jeden úkon právní služby činí 500 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 2 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je opatrovnice žalobce plátcem DPH, zvyšuje se její odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 168 Kč (21 % z 800 Kč; viz § 140 odst. 2 o. s. ř. a § 35 odst. 8 s. ř. s. *per analogiam legis*). Opatrovnici žalobce tak náleží odměna a náhrada v celkové částce 968 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.

r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. Š.